

mig, at man vil foreslaa, og jeg kan ikke indse andet, end at det vil virke i allerhøjeste Grad forstyrrende og ødelæggende paa de fattiges Familieliv. Man retter ofte Beskyldninger mod det Parti, som jeg tilhører, for at vi nedbryde Familielivet, hvilket jeg ikke kan indse, at vi gøre, og hvilket jeg ofte har haft Lejlighed til at paavise ikke er Tilfældet. I Mødbetæning dertil er det en Rendsgerning, at den Udvikling, vi ere inde paa i Samfundet for Øjeblikket, som bevirker, at Kvinder og Børn maa konkurrere med Mændene paa Arbejdsmarkedet med alle de Forhold, som følge deraf, virker nedbrydende paa Familielivet. Indfører man nu her tillige det Forhold, at en Familiefader kan blive ikendt en vis Sum, som han har at yde til Familiens Underhold, og at han, hvis han ikke yder denne — der kan jo være mange forskellige Forhold, under hvilke han ikke er i Stand til at yde den — kan tvinges til at affone dette Beløb paa samme Maade, som ellers finder Sted, nemlig ved Vand og Brød, saa tror jeg, at hvor noget saadant har fundet Sted i en Familie, har man givet Forholdet et saadant Grundstud, at der aldrig oprettes et godt Forhold igen i den Familie; det var vistnok nok saa godt, at Forholdet helt opløstes, fremfor at det skal behandles paa den Maade, og de fremtidige skulle leve sammen. Jeg tror, det vil være umuligt for dem fremtidig at leve i et godt Forhold til hinanden, og Forholdet er efter min Formening hyderligere forværret derved, at man ikke veed, hvem der skal klage over, om denne Mand opfylder sine Forpligtelser eller ikke. De Bestemmelser, som tage Sigte herpaa, ere aldeles vage og give Rum for stor Usikkerhed, saa at man slet ikke kan se, hvorfra en saadan Klage skal komme. Den kan altsaa rejses af Folk udenfor Familien, og paa Grund af en saadan Klage kan da Øvrigheden gribe ind i Familieforholdene, hvilket kan fremfalde de Forhold, jeg nylig har paapeget. — Jeg hørte endvidere, at disse Bestemmelser kunne medføre, at en Kvinde, som har faaet et uegte Barn, skal kunne sættes paa Vand og Brød som Afsoning for det Bidrag til Barnets Underhold, som skal kunne paalægges hende. Jeg anser ogsaa dette for i høj Grad uehøiagt. Det er en Bestemmelse, der vil virke i slikt modsat Retning af, hvad der vistnok har været tænkt derved. Jeg antager nemlig, at Tanken har været den, at man ved et saadant Middel vil fremhjælpe Sædelighedstilstanden her i Samfundet, men jeg maa bestemt udtale som min Overbevisning, at ved den Slags Midler vil Sædelighedstilstanden langt fra gaa fremad, snarere gaa tilbage, idet jeg ikke ser rettere, end

at de Forhold, som en saadan Kvinde kommer ind i, absolut maa medføre, at hun demoraliseres. Tillige er Kvindens Stilling i Samfundet i økonomisk Henseende jo saaledes, at hvad der kan blive at udrede i Bidrag til et Barns Underhold, er for de allerfleste Kvinders Bedkommende saa lidt, at det vist slet ingen Betydning vil have med Hensyn til Barnets Underhold. Kvindens Stilling er saauiffler, at hun i mange Tilfælde med den bedste Vilje ikke er i Stand til at gøre noget for sit Barn. Naar hun saa skal affone Bidraget med Vand og Brød, trykker man hende derved ned, demoraliserer hende og opnaar altsaa det slet møbafte af, hvad der er tilfattet. Der foregaar jo en Mængde Barnemord og Selvmord i Samfundet af de Grunde, som her er Tale om; tror man nu, at disse Bestemmelser ville bevirke en Formindstelse eller en Forøgelse deraf? Jeg tror, at de absolut ville bevirke en Forøgelse baade af Barnemordene og Selvmordene. Disse Bestemmelser kan jeg paa ingen Maade gaa ind paa, og dersom det er muligt at saa dette Lovforslag forandret, maa jeg meget ønske en Forandring i den Retning, at man i de omhandlede Tilfælde ikke skal kunne anvende Vand og Brød som Afsoningsmiddel. Jeg har intet imod, om man paalægges disse Folk en Forsørgelsespligt, saaledes at de skulle udrede noget, for saa vidt de ere i Stand dertil; men naar de ikke kunne det, mener jeg, at man ikke bør gribe til et saadant Middel som Vand og Brød; det medfører altfor mislige Følger.

Jeg skal dernæst omtale Lovforslagets § 23, som angaar Ublændinge. Jeg ser saaledes paa denne Paragraf, at den giver Ublændinge en helt anden Stilling, end de have haft i meget lang Tid. Ublændinges Stilling her i Landet har tidligere været den, at naar de blot havde haft 5 Mars Dphold i en og samme Kommune, vare de forsørgelsesberettigede her i Landet. Dette Forhold er blevet forværret for Svenskernes Bedkommende ved en Traktat, der er affuttet med Sverige i 1888, og som fastsætter et 12aariagt Dphold her i Landet som Betingelse for Erhvervelse af Forsørgelsesret. Nu indeholder dette Lovforslag den Bestemmelse, at naar der ikke er saadanne Traktater, saa Ublændinge ikke Forsørgelsesret her i Landet, med mindre de saa Indfødsret, og som ærede Medlemmer ville erindre fra den Tid, vi behandlede Indfødsretsloven, er der nu en Bestræbelse for at indskrænke Abgangen til at saa Indfødsret. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Ublændingene komme til at indtage en meget ussel Stilling her i Landet, naar disse Bestemmelser vedtages. Un-